

Β. Ἡ ἀρχαιότητα τῶν κωδίκων.

α. Καί ἀπό πλευρᾶς ἀρχαιότητος τῶν κωδίκων ὑπερτερεῖ σέ ἀσύγκριτο βαθμό.

- Ἡ Ἱστορία τοῦ Θουκυδίδου ἐξιστορεῖ τὰ γεγονότα τῆς περιόδου 460-400 π.Χ. Δέν σώζεται τό πρωτότυπο (αὐτόγραφο) τοῦ Θουκυδίδου! Σώζονται μόνο ὀκτώ χειρόγραφα, ὅλα γραμμένα μετὰ τό 900 μ.Χ., δηλαδή 1300 χρόνια τοῦλάχιστον μεταγενέστερα!...

- Ἡ Ποιτικὴ τοῦ Ἀριστοτέλη. Ἐγγράφη τό 343 π.Χ.

Ὁ ἀρχαιότερος κώδιξ, μέ τήν «Ποιτικὴ» προέρχεται ἀπό τό ἔτος 1100 μ.Χ., δηλαδή εἶναι 1400 χρόνια μεταγενέστερος!

- Ὁ Γαλατικός Πόλεμος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος. Ἐγγράφη τό 50 μ.Χ. Σώζεται σέ λίγους κώδικες, πού ὅλοι ἐγράφησαν μετὰ τό 1000 μ.Χ.

Ἀμφισβητεῖ κανεῖς τὰ βιβλία αὐτά; Κανεῖς!

- Ἡ Καινὴ Διαθήκη.

Ἐγγράφη μεταξύ 50-70 μ.Χ. Σώζονται 25.000 κώδικες. Οἱ ἀρχαιότεροι (Σιναϊτικὸς, Ἀλεξανδρινός, Βατικανός) ἐγράφησαν γύρω στό 250 μ.Χ., δηλαδή λιγώτερα ἀπό 200 χρόνια ἀργότερα!...

Μέ ἄλλα λόγια: ἀπό ἀπόψεως ἀρχαιότητος τῶν κωδίκων τῆς ἡ Καινὴ Διαθήκη εἶναι τό πιό ἀξιόπιστο βιβλίον στόν κόσμον.

β. Μετὰ ἀπό τήν ἁγία Γραφή, **δεύτερο σέ ἀξιοπιστία** ἀπό ἀπόψεως βιβλιογραφικοῦ ἐλέγχου ἀρχαῖο βιβλίον εἶναι ἡ **Ἰλιάδα τοῦ Ὀμήρου**.

Σώζονται 643 κώδικες. Ὅλοι γραμμένοι μετὰ 1200 μ.Χ. Δηλαδή, ἡ ἀπόσταση μεταξύ συγγραφῆς τῆς

Ἰλιάδας καί γραφῆς τῶν κωδίκων **ξεπερνάει τὰ 1800 χρόνια!**

Μέ ἄλλα λόγια: Οἱ κώδικες τῆς Καινῆς Διαθήκης εἶναι **κατὰ 1600 χρόνια** πλησιέστεροι στήν συγγραφὴ τοῦ πρωτοτύπου!

Σέ ποιά λογικὴ στέκει νὰ δεχόμεστε βιβλιογραφικὰ τὴν Ἰλιάδα καὶ νὰ ἀμφισβητοῦμε τὰ Εὐαγγέλια;

γ. **Συμπέρασμα:** Ἀπό ἀπόψεως βιβλιογραφικοῦ ἐλέγχου ἡ ἁγία Γραφή (καὶ ἰδίως **τὰ Εὐαγγέλια**) εἶναι **τό πιό ἀξιόπιστο βιβλίον στόν κόσμον.**

3. **Ἄς ἰδοῦμε τώρα τί λένε οἱ μεγάλοι ἐπιστήμονες:**

- Ὁ William Albright (Ὀυίλλιαμ Ὀλμπράιτ) γράφει:

Κανένα ἔργο τῆς ἑλληνορωμαϊκῆς ἀρχαιότητος δέν στηρίζεται τόσο γερὰ στήν χειρόγραφη παράδοση, ὅσο ἡ Καινὴ Διαθήκη.

Γιὰ τὴν Καινὴ Διαθήκη ἔχομε πολὺ πιό πολλὰ ἀρχαῖα χειρόγραφα ἀπὸ ὅ,τι γιὰ κάθε ἄλλο κλασσικὸ συγγραφέα.

Καὶ τὰ πιό παλαιὰ χειρόγραφα τῆς Καινῆς Διαθήκης, πού σώζονται, ἀπέχουν ἀπὸ τὰ πρωτότυπά τους μόνο δύο αἰῶνες^{1α}.

- Ὁ Fr. Kenyon (Φρέντερικ Κένυον), διευθυντὴς τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου, πού ἀσχολήθηκε συστηματικὰ μέ τὸν βιβλιογραφικὸ ἐλεγχὸ καὶ θεωρεῖται ἡ μεγαλύτερη αὐθεντία στό θέμα αὐτό, γράφει:

Ὅταν ἡ ἀπόσταση μεταξύ χειρογράφων καὶ χρόνου συγγραφῆς τοῦ βιβλίου εἶναι πολὺ μεγάλη, **ἔχομε**

1α. Albright, William Foxwell (διαπρεπὴς σύγχρονος ἀρχαιολόγος), L'Archéologie de la Palestine (traduit de l'anglais par R. Alapetite), Paris (Gd. du Cerf) 1955, p. 259-260.

κάθε δικαίωμα νά ἀμφισβητοῦμε τήν ἀξιοπιστία του. **Μά ειδικά γιά τήν Καινή Διαθήκη δέν ὑπάρχει καμμία δικαιολογία νά ἀμφισβητοῦμε, ὅτι τό κείμενό της πού ἔχομε, δέν εἶναι τό ἴδιο τό πρωτότυπο! Τό ζήτημα γνησιότητος τῶν βιβλίων τῆς Καινῆς Διαθήκης ἔχει ὀριστικά λυθῆ!**²...

• Ὁ John Harold Greenlee (Τζὼν Χάρολδ Γκρήν-λη), εἰδικός στήν ἐλληνική γλῶσσα τῆς Καινῆς Διαθήκης, γράφει:

Ὅταν οἱ ἐπιστήμονες δέχονται σάν ἀξιόπιστα καί γνήσια τά βιβλία τῶν ἀρχαίων κλασσικῶν (πού ἀναφέρουμε), τότε **ἔχομε τό δικαίωμα** νά ὑποστηρίζωμε ὅτι:

ἡ Καινή Διαθήκη εἶναι τό πιό ἀξιόπιστο βιβλίον σέ ὅλον τόν κόσμον³.

γ. Οἱ ἐξωτερικές μαρτυρίες

1. Ἐξωτερικές μαρτυρίες ὀνομάζομε τό κάθε τί, πού δέν εἶναι γραμμένο μέσα στό βιβλίον, γιά τό ὅποιο μιλάμε, ἀλλά προέρχεται ἀπό κάποιο ἄλλο βιβλίον, ἢ πρόσωπο, ἢ ἄλλη πηγή πληροφοριῶν (π.χ. ἀρχαιολογικά εὐρήματα κλπ.), καί ἔχει κάποια σχέση μέ τό βιβλίον, γιά τό ὅποιο μιλάμε.

Τέτοιες ἐξωτερικές μαρτυρίες εἶναι:

- α. Οἱ μαρτυρίες ἄλλων συγγραφέων,**
- β. τά ἀρχαιολογικά εὐρήματα,**

2. Kenyon. Fr. The Bible and Archaeology, New York 1940, p. 288-289.

3. Greenlee, J.H., Introduction to the New Testament Textual Criticism, Grand Rapids 1964, p. 16.

γ. ἡ τυχόν σύμπτωση ἢ ἀναλογία μέ ἄλλα βιβλία.

Ἄς ἰδοῦμε τίς ἐξωτερικές μαρτυρίες μέ τήν σειρά:

2. Καί πρῶτα ἄς ἰδοῦμε, τί μᾶς λένε στά βιβλία τους οἱ ἀρχαιότεροι συγγραφεῖς, πού μιλοῦν γιά τά Εὐαγγέλια.

Αὐτοί εἶναι ὁ **Παπίας καί ὁ Εἰρηναῖος.**

α. Ὁ Παπίας, ἐπίσκοπος Ἱεραπόλεως τῆς Φρυγίας, μαθητής τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, γύρω στό 130 μ.Χ. γράφει:

Ὁ πρεσβύτερος Ἰωάννης ἀνάμεσα στά ἄλλα μᾶς εἶχε εἰπεῖ καί τά ἐξῆς:

Ὁ Μάρκος ἀκολουθεῖ τόν Πέτρο. Στό Εὐαγγέλιόν του καταγράφει ὅ,τι ἄκουσε ἀπό αὐτόν. Τά καταγράφει μέ ἀκρίβεια καί πιστότητα· ἀλλά ὄχι καί μέ ἀκριβῆ χρονολογική σειρά· ὄχι μέ τήν σειρά πού ἔλαβαν χώραν τά λόγια καί τά ἔργα τοῦ Χριστοῦ. Καί αὐτό, γιατί ὁ ἴδιος ποτέ δέν παρακολούθησε τόν Χριστό. Οὔτε τόν ἄκουσε ποτέ νά διδάσκει. Ἀργότερα ὅμως ἔγινε ἀκόλουθος τοῦ Πέτρου. Καί ὅπως ξέρομε, ὁ Πέτρος ἔκανε κήρυγμα καθαρά πρακτικό. Χωρίς ποτέ νά φροντίσῃ νά ἀποτελῆ τό κήρυγμά του συστηματική ἐκθεσις τῶν διδασκαλιῶν τοῦ Κυρίου μας. Συνεπῶς δέν εἶναι τοῦ Μάρκου λάθος, ὅτι μερικά τά ἔγραψε, ὅπως τά εἶχε ἀπό τίς διδασκαλίες τοῦ Πέτρου ἀποστηθίσει. Καί αὐτό τό ἔκανε ἐπίτηδες: ἐπειδή δέν ἤθελε, οὔτε νά παραλείψῃ τίποτε, οὔτε νά ἀλλοιωσῇ κάτι ἀπό αὐτά πού εἶχε ἀκούσει ἀπό τόν Πέτρο⁴.

4. Τό ἀπόσπασμα αὐτό σώζεται στό βιβλίον: Εὐσεβίου, Ἐκκλησιαστική Ἱστορία Γ, 39,15 (P.G. τ. 20,299 ἐξ.).

β. Ὁ ἅγιος Εἰρηνναῖος, ἐπίσκοπος Λουγδούνου (177-204 μ.Χ.), γράφει:

Τό κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιο, ὅπως ξέρετε, τό ἔγραψε **ὁ Ματθαῖος**. Τό ἔγραψε γιά τούς Ἑβραίους. Καί φυσικά στήν γλώσσα τους. Τό ἔγραψε τότε, πού οἱ ἀπόστολοι Πέτρος καί Παῦλος εὐρίσκοντο στήν Ρώμη καί ἐθεμελίωσαν τήν ἐκεῖ Ἐκκλησία (δηλ. τό ἔτος 61-64 μ.Χ.).

Μετά τόν θάνατο τῶν δύο αὐτῶν ἀποστόλων **ὁ Μάρκος**, μαθητής καί ἐκφραστής τῶν θέσεων τοῦ Πέτρου, ἔγραψε καί αὐτός Εὐαγγέλιο, πού περιέχει αὐτά πού ἐκήρυττε ὁ Πέτρος (ἔτος 68 μ.Χ.).

Τήν ἴδια ἐποχή ἔγραψε σέ βιβλίό τό Εὐαγγέλιο καί **ὁ Λουκᾶς**, πού ἦταν συνοδοιπόρος τοῦ Παύλου. Ὁ Λουκᾶς στό Εὐαγγεῖλιό του ἔγραψε αὐτά πού ἐδίδασκε ὁ Παῦλος (68 μ.Χ.).

Λίγο ἀργότερα, δηλ. τότε πού ἔμενε στήν Ἔφεσο (γύρω στό 75 μ.Χ.), ἔγραψε Εὐαγγέλιο καί **ὁ Ἰωάννης**, ὁ ἀγαπημένος μαθητής τοῦ Κυρίου, ἐκεῖνος πού στόν μυστικό δεῖπνο ἀνέπεσεν ἐπί τό στήθος τοῦ Ἰησοῦ⁵.

γ. Πολύ δύσκολα θά εὔρη κανεῖς στήν παγκόσμια γραμματεία ἄλλο βιβλίό μέ τόσες καί τόσο αὐθεντικές ἐξωτερικές μαρτυρίες γιά τόν χρόνο συγγραφῆς του, ὅσο οἱ μαρτυρίες τοῦ Παπία καί τοῦ Εἰρηνναίου γιά τά ἅγια Εὐαγγέλια.

3. Ἄς ἰδοῦμε τώρα, τί μᾶς λένε τά **ἀρχαιολογικά εὐρήματα**.

5. Εἰρηνναίου, ἐπισκόπου Λουγδούνου, Γ, 1,1,4-7 (P.G. τόμ. 7, 844 ἐξ.).

• **Ὁ Joseph Free**, (Τζόζεφ Φρή) διαπρεπῆς ἀμερικανός ἀρχαιολόγος, λέγει:

Ἡ ἀρχαιολογία ἐπεκύρωσε πολλές μαρτυρίες τῶν Γραφῶν, ἀκόμη καί ἐκεῖνες πού οἱ ἀρνητές-κριτικοί τίς ἀπέρριπταν σάν τάχα ἐντελῶς ἀντιστορικές καί σάν τάχα ἐξώφθαλμα ἀντίθετες σέ ἱστορικά γεγονότα⁶!

• **Ὁ F. Bruce**, (Φ. Μπρούς) ἄλλος διαπρεπῆς ἀμερικανός ἀρχαιολόγος, γράφει:

Ἔχομε ὅλο τό δίκιο νά εἰποῦμε, ὅτι **τά ἀρχαιολογικά εὐρήματα ἐπικυρώνουν τήν Καινὴ Διαθήκη**. Σήμερα ὅλα τά κωρία τοῦ Ἀποστόλου Λουκᾶ, πού παλαιότερα οἱ ἱστορικοί τά θεωροῦσαν **μὴ ἀληθινά**, χάρις στίς ἐξωτερικές μαρτυρίες τῆς ἀρχαιολογικῆς ἔρευνας, **ἔχει γίνει ἀπόλυτα παραδεκτό ὅτι εἶναι ἀληθινά καί ἀξιόπιστα⁷**.

• **Ὁ A.N. Sherwin White**, (A.N. Σέρουϊν Χουαίτ), ἐρευνητής τῆς ἀρχαίας ἱστορίας, γράφει:

Σήμερα διαθέτομε **τόσα στοιχεῖα**, πού μᾶς ἀποδεικνύουν ὅτι οἱ μαρτυρίες τῆς Καινῆς Διαθήκης εἶναι ἀληθινές, ὥστε νά τά θεωροῦμε ἀπόλυτα ἐπαρκῆ. **Δέν χρειαζόμαστε ἄλλα!**

Σήμερα ὅποιαδήποτε ἀπόπειρα διαμφισβήτησης τῆς ἱστορικῆς ἀξιόπιστίας - ἀκόμη καί τῆς πιό ἀσήμαντης λεπτομέρειας μέσα στίς Γραφές - ἀποτελεῖ αἰσχροῦ κακοθήτεια⁸!

6. Free, J., Archaeology and Bible History, Wheaton Ill. 1969, p. 1.

7. Bruce, F.F., Archaeological Confirmation of the New Testament, ἐν Carl Henry, Revelation and the Bible, Grand Rapids 1969, p. 331.

8. Sherwin White, A.N., Roman Society and Roman Law in the New Testament, Oxford 1963, p. 189.

Ἡ ἀμφισβήτηση τῆς ἱστορικῆς ἀξιοπιστίας τοῦ χριστιανισμοῦ ξεκινάει ἀπὸ ἀνθρώπους **προκατειλημμένους**. Καί στηρίζεται σὲ ἐπιχειρήματα πού δείχνουν **ἀσυνειδησία**.